

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2024/043 van:

mevrouw XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Catamaran/Tjalk, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 24 september 2024 een klaagschrift, gedateerd op 24 september 2024, van mevrouw XXXX, hierna te noemen klaagster.

Klaagster heeft zich laten bijstaan door mevrouw XXXX, de patiëntenvertrouwenspersoon, hierna: 'PVP'.

De klachtencommissie ontving op 8 oktober 2024 een verweerschrift, ongedateerd, van mevrouw XXXX, kind- en jeugdpsychiater en regiebehandelaar, hierna te noemen verweerster.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 29 oktober 2024. Eerder geplande zittingen, op 3 en 10 oktober jongstleden konden geen doorgang vinden. Verweerster en de klachtencommissieleden waren aanwezig bij de mondelinge behandeling op 29 oktober jongstleden. Klaagster, de PVP en het psychiater-lid van de klachtencommissie waren digitaal aanwezig via een beeldverbinding.

Op 31 oktober 2024 ontving de klachtencommissie de opgevraagde stukken, op 29 oktober 2024 opgevraagd bij verweerster, met betrekking tot het intrekken van verlof, het kamerprogramma en het innemen van communicatiemiddelen.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich tegen:

1. de beslissing van 13 september 2024 om het verlof van klaagster in te trekken voor de duur van één week;
2. de beslissing van 13 september 2024 waarbij aan klaagster een kamerprogramma is opgelegd voor de duur van één week;
3. de gevoelens van onveiligheid die klaagster heeft ervaren gedurende haar verblijf in de instelling;
4. de wijze waarop het verlof/behandelplan van klaagster is uitgevoerd;
5. de ontzegging om contact te hebben met de vertrouwenspersoon;
6. de beslissing van 20 september 2024 om de communicatiemiddelen van klaagster te ontnemen;
7. de overplaatsing van klaagster naar JJI De Hunnerberg te Nijmegen;

Ten slotte heeft klaagster om een schadevergoeding verzocht.

3. Standpunt van klaagster

Klaagster stelt zich op het standpunt dat haar verlof onterecht is ingetrokken en dat aan haar onterecht een kamerprogramma is opgelegd voor de duur van een week. Klaagster had een bijbaan gevonden. Op 13 september jongstleden diende zij haar bedrijfskleding te passen. Aansluitend vond een inwerktraject plaats. Volgens klaagster heeft zij dit opgeven bij haar verlofplanning en/of -aanvraag. Gedurende het passen en/of het inwerken kreeg klaagster het bericht van haar begeleiding dat zij direct terug moest komen naar de afdeling. Volgens haar begeleiding had klaagster niet aangegeven dat zij naast het passen van bedrijfskleding óók moest inwerken. Toen klaagster niet direct of te laat terugkwam, kreeg zij een ontvluchttingsprogramma.

Ten onrechte volgens klaagster, want zij stond voortdurend in contact met haar begeleiding en zij had haar locatievoorziening aangezet.

Verder heeft klaagster zich onveilig gevoeld door bedreigingen van derden buiten de instelling. Klaagster voelde zich aan haar lot overgelaten. Verweerster heeft te weinig actie ondernomen om de veiligheid van klaagster te waarborgen.

Voorts meent klaagster dat haar zorgplan niet juist is uitgevoerd, althans niet volgens de eisen van de wet.

Ten slotte is de telefoon van klaagster ingenomen door verweerster, omdat zij haar telefoon zou hebben uitgeleend aan een medepatiënt. Klaagster meent dat deze interventie niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

Klaagster verzoekt om een schadevergoeding. Door het intrekken van het verlof c.q. het opleggen van het kamerprogramma is klaagster ontslagen. Zij liep hierdoor inkomen mis, terwijl zij dit inkomen nodig had om een schuld te kunnen betalen.

4. Standpunt van verweerster

Verweerster verzoekt de klachtencommissie om de klachten ongegrond te verklaren. Volgens verweerster zijn de maatregelen waarover klaagster klaagt terecht opgelegd. Zo is de telefoon van klaagster ingenomen, nadat zij een andere telefoon aan een medepatiënt had gegeven. Klaagster mocht wel haar laptop houden en zij mocht bellen met de afdelingstelefoon. Verder is klaagster terecht op een kamer- en/of ontvluchttingsprogramma gezet op 13 september jongstleden. Klaagster heeft in haar verlofplanning onvoldoende aangegeven wat zij ging doen tijdens haar onbegeleid verlof. Zij ging niet alleen haar bedrijfskleding passen, maar zij ging ook inwerken. Dat laatste was niet door klaagster gecommuniceerd en zij kwam later terug dan aangegeven. Het ontvluchttingsprogramma is streng in het kader van de Pij-maatregel. Hierdoor kon de bewegingsvrijheid van klaagster worden beperkt. Gedurende het kamerprogramma mocht klaagster wel naar therapie en dagbesteding.

Klaagster kon onvoldoende profiteren van haar plaatsing bij de Catamaran afdeling Tjalk. Ondanks dat geprobeerd is om het tij te keren en bijvoorbeeld systeemtherapie te starten, is op een enig moment geconcludeerd dat een terugplaatsing naar JJI De Hunnerberg nodig was.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie

Op 18 februari 2021 heeft de Rechtbank Rotterdam de PIJ-maatregel van klaagster gelast. Deze maatregel is laatstelijk bij beschikking van de Rechtbank Rotterdam d.d. 18 juli 2024 verlengd voor de duur van twaalf maanden en geldt derhalve tot 18 juli 2025.

In het kader van de uitvoering van voornoemde PIJ-maatregel verbleef klaagster in de periode van maart 2024 t/m 2 oktober 2024 in de instelling en wel op de afdeling De Catamaran. Door haar verblijf in de instelling op basis van de PIJ-maatregel is de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg in het onderhavige geval van toepassing (art. 9.1. Wvggz).

Bij het verlenen van verplichte zorg of behandeling op basis van de Wvggz, heeft klaagster het recht om een klacht in te dienen bij de klachtencommissie ten aanzien van de aangezegde zorg of behandeling.

Ten aanzien van de klachtonderdelen 1. (het intrekken van het verlof), 3. (de bedreigingen) en 7. (de terugplaatsing naar JJI De Hunnerberg) heeft de PVP ter zitting kenbaar gemaakt dat deze onderdelen niet onder de werking van de Wvggz vallen. De klachtencommissie is ten aanzien van deze klachtonderdelen eveneens van oordeel dat zij niet bevoegd is. Deze klachtonderdelen zullen derhalve niet door de klachtencommissie beoordeeld worden.

Ten aanzien van klachtonderdelen 2. (het kamerprogramma), 4. (de uitvoering van het zorgplan) 5. (de ontzegging van het contact met de vertrouwenspersoon) en 6. (het ontnemen van de communicatiemiddelen) is de klachtencommissie wel bevoegd om van de betreffende klachtonderdelen kennis te nemen. Hierover zal de klachtencommissie tot de navolgende beoordeling komen.

6. De beoordeling van de klachten

Klachtonderdeel 2 (het kamerprogramma):

Voorop staat dat opleggen van een kamerprogramma (het beperken van de bewegingsvrijheid) een vorm is van verplichte zorg of behandeling in de zin van artikel 2.1. Wvggz. Omdat verplichte zorg een ingrijpende inbreuk is op het zelfbeschikkingsrecht en de lichamelijke integriteit van een patiënt, dienen zowel procedurele als inhoudelijke waarborgen in acht te worden genomen alvorens te kunnen overgaan tot het verlenen van verplichte zorg.

Op grond van artikel 9.5 Wvggz kan (verplichte) behandeling slechts plaatsvinden:

- a. voor zover deze is voorzien in het zorgplan;
- b. indien het overleg over het zorgplan tot overeenstemming heeft geleid, en
- c. indien betrokkenen of de vertegenwoordiger zich niet tegen de behandeling verzet.

Verweerster stelt dat op basis van de zorg- en dan wel de opnameovereenkomst een ontvluchtingsprogramma kan worden opgelegd als zich onregelmatigheden voordoen bij het (onbegeleide) verlof.

In de zorgovereenkomst is niets opgenomen met betrekking tot een ontvluchtings- of kamerprogramma. Wel merkt de klachtencommissie op dat binnen de zorgovereenkomst de focus ligt op resocialisatie van klaagster en het zelfstandig functioneren in de maatschappij. Daar valt onder andere onder het verkrijgen van een bijbaan en het aanleren van vaardigheden met betrekking tot financieel beheer. De klacht over het kamerprogramma vloeit voort uit het feit dat klaagster verlof had aangevraagd in verband met haar bijbaan.

In de opnameovereenkomst zijn de volgende afspraken gemaakt:

'Programma buiten de afdeling:

(...)Verlofmomenten bespreek je altijd voor en na met een van de begeleiders. Hierin maak je afspraken, vertel je wat je gaat doen, met wie etc. en hoe laat je terugkomt.

Je blijft altijd zelf verantwoordelijk voor het nakomen van de afspraken en het fatsoenlijk omgaan met onbegeleide programmaonderdelen. Als met het onbegeleide programma niet goed wordt omgegaan, of als je psychische conditie vermindert, kunnen je (onbegeleide) vrijheden tijdelijk worden ingetrokken.

Onttrekking aan de begeleiding:

Je draagt zelf de verantwoordelijkheid om je te houden aan afspraken tijdens vrijheden. Als je te laat terug komt of je onttrekt je aan de begeleiding, dan valt dit onder ontvluchting. Dit kan gevolgen hebben voor je behandeling. De gevolgen zijn individueel bepaald en kunnen per cliënt verschillend zijn.'

Op 13 september jongstleden was klaagster buiten de instelling in verband met een 'onboarding' bij haar nieuwe werkgever. Dit zou in ieder geval bestaan uit het passen van bedrijfskleding.

Klaagster zou om 16.00 uur terug zijn op de afdeling, maar klaagster berichtte haar begeleiding dat de werkgever klaagster had verzocht om te blijven tot 21.00 uur in verband met een inwerktraject. Dit werd door de begeleiding niet akkoord bevonden, waardoor klaagster later dan aanvankelijk zou zijn afgesproken terug was op de afdeling. Naar aanleiding daarvan heeft klaagster een ontvluchtingsprogramma gekregen voor de duur van één week, wat blijkt uit het verweerschrift gelijk staat aan een kamerprogramma.

De klachtencommissie is van oordeel dat de rechtvaardiging van het ontvluchtings- of kamerprogramma niet kan worden ontleend aan de zorg- of opnameovereenkomst. In de opnameovereenkomst is slechts in algemene termen beschreven wat als ontvluchting wordt gezien en dat ontvluchting individueel bepaalde consequenties *kan* hebben. Wat de aard, de duur en de impact zijn van deze consequenties, staat niet beschreven in de zorg- of opnameovereenkomst. Om die reden kan de opnameovereenkomst niet als basis dienen voor het opgelegde kamerprogramma.

Ondanks het ontbreken de betreffende behandeling in de zorg- of opnameovereenkomst, kan behandeling op grond van art. 9.6 lid 1 Wvggz niettemin plaatsvinden:

- a. voor zover aannemelijk is dat zonder die behandeling het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van betrokkene doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen, of
- b. voor zover dit volstrekt noodzakelijk is om het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van betrokkene binnen accommodatie doet veroorzaken, af te wenden.

Op basis van de leden 2 en 3 van artikel 9.6. Wvggz is voor verplichte behandeling in de vorm van een kamerprogramma een schriftelijke en gemotiveerde beslissing nodig van de zorgverantwoordelijke en is artikel 8.9 Wvggz van overeenkomstige toepassing.

De schriftelijke en gemotiveerde beslissingen heeft de klachtencommissie niet aangetroffen in de stukken waarover zij beschikte voorafgaand aan de zitting van 30 oktober jongstleden. Verweerster is in de gelegenheid gesteld om de betreffende beslissingen alsnog in het beding te brengen, maar deze zijn niet ontvangen. De klachtencommissie neemt daarom aan dat er geen schriftelijke en gemotiveerde beslissing aan klaagster is uitgereikt, waardoor de vereisten van art. 8.9 Wvggz niet in acht zijn genomen. Het gevolg hiervan is mede dat klaagster niet of niet tijdig op de hoogte was van de klachtwaardigheid van beslissing d.d. 13 september jongstleden. Gelet hierop is dit klachtonderdeel **formeel gegrond**. Naast de bovengenoemde procedurele waarborgen, zijn ook inhoudelijke eisen in de wet geformuleerd die in acht moeten worden genomen alvorens over te kunnen gaan tot de toepassing van verplichte zorg.

Op basis van hetgeen ter zitting is besproken en wat uit de schriftelijke stukken volgt, is de klachtencommissie van oordeel dat de beslissing van 13 september jongstleden om aan klager een kamerprogramma op te leggen, niet voldoet aan de inhoudelijke vereisten van verplichte zorg/behandeling ex de artikelen 2:1 en 3:3 van de Wvggz. De klachtencommissie neemt als vertrekpunt de beschikking van de Rechtbank Rotterdam d.d. 18 juli 2024. Uit deze beschikking volgt dat het omstreeks 18 juli 2024 overwegend goed ging met klaagster en haar behandeling. Het is voor de klachtencommissie onduidelijk (gebleven) waarom de behandeling van klaagster tussen 18 juli 2024 en 30 september 2024 (de datum van de beslissing tot overplaatsing) zodanig stagneerde, waardoor overplaatsing noodzakelijk is geworden. Verder is het de klachtencommissie onduidelijk gebleven in hoeverre het gedrag van klaagster voorafgaand aan de beslissing van 13 september tot ernstig nadeel voor haarzelf, haar omgeving of de accommodatie tot gevolg heeft gehad. Klaagster wordt verweten dat zij op 13 september jongstleden niet op het afgesproken tijdstip weer op de afdeling was. Echter, klaagster heeft ter zitting aangegeven dat zij in haar schriftelijke verlofaanvraag heeft aangegeven dat er mogelijk sprake was van uitloop in verband met inwerkactiviteiten. Deze stelling is door verweerster niet of onvoldoende betwist.

Evenmin heeft de klachtencommissie de schriftelijke verlofaanvraag van verweerster ontvangen, terwijl verweerster in de gelegenheid is gesteld om dit stuk nog in het geding te brengen.

Welk ernstig nadeel derhalve door middel van het kamerprogramma diende te worden voorkomen, is voor de klachtencommissie onduidelijk gebleven.

Voorts zet de klachtencommissie haar vragentekens bij de proportionaliteit en de effectiviteit van het kamerprogramma. Zoals eerder opgemerkt, de zorgovereenkomst stond in het teken van resocialisatie. Een van de behandeldoelen was nota bene het hebben en houden van een bijbaan. In de optiek van de klachtencommissie horen daar inwerkactiviteiten bij die mogelijk in tijdsduur kunnen uitlopen. Daar had klaagster al op geanticipeerd in haar verlofaanvraag. Klaagster is in contact gebleven met haar begeleiding toen van haar verlangd werd dat zij langer aanwezig zou blijven op de werkvloer. Op basis van de stukken en het behandelde ter zitting is de klachtencommissie niet overtuigd geraakt van de noodzakelijkheid, de proportionaliteit en met name de effectiviteit van het kamerprogramma. De klacht van klaagster is daarom ook **materieel gegrond**.

Klachtonderdeel 4. De wijze waarop het zorgplan is uitgevoerd

Klaagster klaagt over de wijze waarop de zorgovereenkomst (het zorgplan) is uitgevoerd. Klaagster stelt ter zitting dat zij in onduidelijkheid verkeerde en dat zij niet wist wat van haar verwacht werd in haar behandeling. Zij zou geen evaluatiemomenten krijgen. Om die reden zou volgens klaagster de behandeling gestagneerd zijn, hetgeen uiteindelijk leidde tot een terugplaatsing. Verweerster herkent zich hier niet in. Volgens haar is het verlof- en behandelplan juist uitgevoerd.

De klachtencommissie merkt op voorhand op dat zij niet kan beoordelen of de zorgovereenkomst als zodanig juist is uitgevoerd.

Zij kan niet op de stoel van de behandelaren zitten. Wel kan de klachtencommissie beoordelen of de zorgovereenkomst als zodanig aan de eisen van de wet voldoet.

Op grond van art. 9.4. Wvggz is de zorgverantwoordelijke van een patiënt die met een strafrechtelijke titel, is geplaatst in een accommodatie, verplicht om een zorgplan op te stellen. De PIJ-maatregel is een strafrechtelijke titel.

Op grond van art. 9.4. lid 2 Wvggz zijn delen van de artikelen 5:13 en 5:14 Wvggz van overeenkomstige toepassing, waaronder artikel 5:14 lid 1 onder i Wvggz. Op basis van dit artikellid vermeldt het zorgplan in ieder geval:

“de frequentie waarmee en de omstandigheden waaronder het zorgplan en de subsidiariteit, proportionaliteit, effectiviteit en veiligheid van de verplichte zorg (in casu behandeling) met betrokkene (...) worden geëvalueerd en het zorgplan wordt geactualiseerd.”

Ten aanzien van klaagster is een zorgplan (de zorgovereenkomst) opgesteld. In de zorgovereenkomst staat niet op welke momenten dit plan is geëvalueerd of geactualiseerd. Noch kan de klachtencommissie dat uit de andere overgelegde stukken opmaken.

Ook op dit punt neemt de klachtencommissie tot uitgangspunt dat het aanvankelijk - rond juli 2024 - redelijk goed ging met klaagster en haar behandeling. Voorts geven zowel klaagster als verweerster aan dat het rond september 2024 (het moment van formuleren van de klacht) niet (meer) goed ging met klaagster en haar behandeling. In de voorgangsrapportage d.d. 19 september 2024 17.00uur is te lezen:

“Beslissingen vanuit BBO meegedeeld aan patiënte: onbegeleide vrijheden worden ingetrokken tno gezien, behandeling helemaal niet loopt, patiënte niet goed in de samenwerking is met ons en de basis qua behandeltraject op de Catamaran niet goed loopt. Patiënte overlegt haar stappen niet met ons. Er is thans geen vertrouwensrelatie tussen patiënte en de hulpverleners op de afdeling.”

Andere evaluatiemomenten volgen niet uit de stukken waarover de klachtencommissie beschikt. Feit is dat er op 30 september 2024 een besluit is genomen ten aanzien van klaagster tot overplaatsing naar RJJI De Hunnerberg. Klaagster zou onvoldoende hebben geprofiteerd van het aangeboden behandeltraject en het zou klaagster niet zijn gelukt om in behandeling te komen, ondanks de inzet van diverse interventies. De klachtencommissie begrijpt dat dit een ingrijpend besluit is geweest voor klaagster.

Welke interventies hebben plaatsgevonden, hoe dit met klaagster is gecommuniceerd en wat daarbij van klaagster werd verwacht om het tijt te kunnen keren, leest de klachtencommissie niet terug in de voortgangsrapportages, noch uit het zorgplan als zodanig. Dit terwijl het zorgplan deze informatie wel behoort te bevatten blijkens het bepaalde in art. 9.4 jo 5.14 lid 1 onder i Wvvgg.

Gelet op het vorenstaande is de klacht van klaagster onder 4. **gegrond**.

Klachtonderdeel 5. de ontzegging om contact te hebben met de vertrouwenspersoon;

Klaagster stelt dat haar het contact met haar vertrouwenspersoon werd ontzegd. Op basis van de klacht, de latere toelichting daarop via de PVP en hetgeen besproken is ter zitting, is het de klachtencommissie niet duidelijk geworden wie klaagster precies bedoelt en op welke momenten het contact met deze vertrouwenspersoon ontzegd is. Nu de klachten van klaagster op de onderdelen 2 en 6 op formele gronden gegrond zijn, kan de klachtencommissie zich voorstellen dat klaagster zich tijdig niet bewust was van de klachtwaardigheid van de betreffende beslissingen en dat zij zich kon laten bijstaan door haar PVP bij het formuleren van deze klachten. Dat het contact tussen klaagster en een vertrouwenspersoon anderszins werd ontzegd, is de klachtencommissie niet gebleken. De klachtencommissie verklaart het onderhavige klachtonderdeel **ongegrond**.

Klachtonderdeel 6. de beslissing van 20 september 2024 om de communicatiemiddelen van klaagster te ontnemen;

Ten aanzien van de beslissing om de telefoon van klaagster in te nemen, geldt het volgende. Het innemen van een communicatiemiddel, waaronder een telefoon, is een vorm van verplichte zorg c.q. behandeling. Op grond van art. 9.5. kan deze behandeling plaatsvinden voor zover deze is voorzien in het zorgplan, indien het overleg over het zorgplan tot overeenstemming heeft geleid of indien betrokkenen of de vertegenwoordiger zich niet tegen de behandeling verzet.

Indien over de behandeling geen overeenstemming (meer) is, kan op grond van art. 9.6 Wvvgg toch behandeling plaatsvinden.

In de opname-overeenkomst is hierover het volgende opgenomen:

'Dwangtoepassingen:

In geval van gevaar kan het nodig zijn dat dwangtoepassingen worden uitgevoerd. Dit kan onder meer inhouden: dwangmedicatie, afzondering, separatie of verplicht verblijf of de kamer.

Ook kan het nodig zijn je bezoek, telefoongebruik of gebruik van post te beperken. Hiervoor gelden minder strenge voorwaarden.'

Uit de voortgangsrapportage van vrijdag 20 september 2024 volgt dat klaagster haar telefoon aan een medepatiënte had uitgeleend. Dat wordt door klaagster niet ontkend. Dat het uitlenen van een telefoon aan een medepatiënte onwenselijk is en mogelijk gevaarlijk kan zijn voor klaagster, haar medepatiënte of de veiligheid binnen de instelling, begrijpt de klachtencommissie. Gebleken is dat klaagster niet volledig werd beperkt in haar mogelijkheden om contact te onderhouden met de buitenwereld. Zij mocht bellen via de afdelingstelefoon en ook mocht zij haar laptop behouden. De voortgangsrapportage d.d. 20 september 2024 maakt echter melding van verzet aan de zijde van klaagster.

Artikel 9.6 lid 3 Wvvgz bepaalt dat de zorgverantwoordelijke de beslissing om over te gaan tot inname van de telefoon van klagster schriftelijk dient uit te werken volgens de criteria van art. 8.9 Wvvgz. Gesteld noch gebleken is dat de beslissing om de telefoon van klagster af te nemen in een schriftelijke en gemotiveerde beslissing aan klagster is aangezegd. De klachtencommissie komt daarom tot het oordeel dat de beslissing om de telefoon van klagster in te nemen **formeel gegrond** is, maar **inhoudelijk ongegrond** is.

7. De schadevergoeding

Klagster heeft de klachtencommissie verzocht om ten laste van de instelling een schadevergoeding op te leggen.

Voor de stelling van klagster dat zij als gevolg van het handelen van verweerster is ontslagen, blijkt niet uit de stukken. Welke (inkomens)schade klagster zou hebben geleden, wordt evenmin onderbouwd. Het had op de weg gelegen van klagster om deze stellingen te onderbouwen.

Nu de klachtonderdelen 2., 4. en 6. gegrond zijn verklaard, ziet de klachtencommissie aanleiding om ten laste van de instelling ambtshalve een schadevergoeding te bepalen. Daarvoor wordt in beginsel aansluiting gezocht bij de door de Rechtspraak ontwikkelde Oriëntatiepunten voor schadevergoeding in verplichte zorgzaken. Conform deze oriëntatiepunten wordt een schadevergoeding van € 15 tot € 20,- per keer toegekend bij een schending van zorgvuldigheidseisen, waaronder het op schrift stellen van Wvvgz-beslissingen. In de klachtonderdelen 2 en 6 is daarvan sprake geweest, met dien verstande het dat de klacht van klagster onder 2 ook in materiële zin gegrond is verklaard.

Voor de gegrondverklaring van klachtonderdeel 2 kent de klachtencommissie een schadevergoeding toe van € 15,- voor het niet op schrift stellen van de beslissing tot het opleggen van het kamerprogramma en voorts € 30,- per dag voor het voortduren van het ontvluchttingsprogramma- dan wel kamerprogramma.

Voor de gegrondverklaring van het klachtonderdeel 6 kent de klachtencommissie een schadevergoeding toe van € 15,- voor het niet op schrift stellen van de beslissing tot het innemen van de telefoon.

Ten slotte is de klachtencommissie van oordeel dat ook een schadevergoeding is gerechtvaardigd als gevolg van de gegrondverklaring van klachtonderdeel 4. Deze klacht is in de kern gericht tegen de zorgvuldigheidseisen met betrekking tot het evalueren en actualiseren van het zorgplan. Deze zorgvuldigheidseisen zijn niet in acht genomen. Klagster heeft ter zitting aangegeven dat zij in onduidelijkheid verkeerde ten aanzien van haar behandeling en dat haar behandeling mede om die reden stagneerde. Dit acht de klachtencommissie begrijpelijk. Om die reden kent de klachtencommissie een schadevergoeding naar billijkheid toe aan klagster van € 150,-.

De totale schadevergoeding wordt vastgesteld op € 15 + € 210 (7 dagen x € 30,- per dag) + € 15,- + € 150,- = € 365,-.

8. Beslissing

De klachtencommissie verklaart:

1. zich **onbevoegd** t.a.v. de klacht onder 1. inhoudende de beslissing van 13 september 2024 om het verlof van klagster in te trekken voor de duur van één week;
2. de klacht onder 2. inhoudende de beslissing van 13 september 2024 waarbij aan klagster een kamerprogramma is opgelegd voor de duur van één week **gegrond**;
3. zich **onbevoegd** t.a.v. de klacht onder 3. met betrekking tot de door klagster ervaren onveiligheid gedurende haar verblijf in de instelling;
4. de klacht onder 4. inhoudende het zorgplan (de zorgovereenkomst) **gegrond**;
5. de klacht onder 5. inhoudende de ontzegging om contact te hebben met de vertrouwenspersoon **ongegrond**;

6. de klacht onder 6. inhoudende de beslissing van 20 september 2024 om de communicatiemiddelen van klaagster te ontnemen **formeel gegrond**;
7. zich **onbevoegd** t.a.v. de klacht onder 7. inhoudende de overplaatsing van klaagster naar JJI De Hunnerberg te Nijmegen;

kent aan klaagster tevens een schadevergoeding toe van € 365,- ten laste van de instelling.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 01 januari 2025 door de klachtencommissie, bestaande uit mevrouw XXXX, voorzitter, de heer XXXX, lid, de heer XXXX, psychiater, en mevrouw XXXX, secretaris.